

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 153. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068620176/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

at bortrydde Vanskelighederne. At De er aldeles fri, er nu ustridigt, thi enten er den lykkelige Mand død, eller han er en Troløs, og i begge Tilfælde er det Baand brudt, der bandt Dem til ham. Jeg nægter ikke, at Tanken om, at De har tilhørt en Anden, jo er og vil stedse blive mig bitter, men jeg har jo altid anseet Dem for Enke, vidst, at De var Moder, og hvad Moralen angaaer, saa har jeg ikke selv Ret til at være en streng Moralist. Verdens Dom derimod kan i min Stilling ikke være mig ligegyldig, men det kunde sikkert ikke være vanskeligt i Foræning at træffe saadanne Forholdstregler, at vi førte Nysgjerrigheden paa Vildspor. Jeg gjentager derfor mit Tilbud: Vil De give mig Deres Haand, saa vil De naturligviis ogsaa vise mig en heel Fortrolighed, og da vil rimeligviis Deres Familie heller ikke nægte at forson sig med min Gemalinde og hjælpe os til at skjule den egenlige Hemmelighed i Deres Skjæbne, især da det vel er Deres Slægtnings eget Ønske at skjule den. Jeg har sat mit Hjerte saaledes til det Haab at see Dem, at Intet i Verden kan bringe mig til godvillig at afstaae derfra.

– Ak Hr. Baron! Jo mere Godhed De viser mig, jo større Uret vilde der være paa min Side, dersom jeg modtog den. Jeg bevarer endnu min første, min eneste Kjærlighed. Jeg lever endnu i Erindringen om ham. Med dyb Smerte forlod han mig. Vi vare Begge unge og uforsigtige; han er uvidende om sin Søns Tilværelse. Jeg lovede ham Troskab til Døden; brød jeg min Ed, da vilde Tanken om ham blive mig en Skræk. Tænkte jeg mig ham levende, da vilde jeg skjælve for at møde ham og fremstaae for hans Øine. Tusinde urimelige Muligheder, der viste mig ham uskyldig i hans lange Taushed, vilde opstaae i min Phantasie; tænkte jeg ham død, da vilde det Haab at møde ham hisset ikke længere være min Trøst. I Drømme seer jeg ofte hans kjære Billede, da seer jeg ham stedse trofast og elskende, og naar jeg vaagner, føler jeg mig styrket af min Drøm; men tilhørte jeg en Anden end ham, da vilde jeg vaagne med Anger og bange Anelser. Nei for mig passer kun det klosterlige Liv, hvortil en naadig Himmel vidunderlig har ført mig. Med Verden har jeg Intet mere at gjøre. Troskab er Det, jeg har lovet Gud og mig selv, og naar jeg engang maa sige min Søn: For Verdens Øine er din Fødsel betegnet med Vanære, din Faders Navn kan du ikke bære, – saa vil jeg kunne tilføie: Men din Moder var tro til Døden mod ham og mod dig.

Baronen taug længe med en mørk Mine; endelig sagde han: Tillad mig at sige Dem, at de Følelser, De udtaler, synes mig exalterede og

passer ikke for Deres Alder, for Deres Stilling, for det virkelige Liv. Hvor er det muligt, at De, saa ung, saa deilig, skulde kunne leve her for bestandig skjult og uden Støtte? Det er jo et Mirakel, at det i flere Aar er lykkedes Dem. Hvor Meget kan ikke forandre sig i Deres Omgivelse? Heller ikke kan Deres Søn altid blive hos Dem. En Dreng kan ikke saaledes opdrages i sin Moders Skjød, han maa jo snart ud i Verden og lære Noget.

– Min Charles er ikke forsømt, han er langt videre, end Børn i hans Alder pleie at være. Vistnok vil det stedse synes mig altfor tungt at leve uden ham. Men hvad Fremtiden vil bringe, er skjult for menneskelige Øine. En god Engel, det troer jeg, har i min største Nød og Angst gaet ved min Side, den vil vel ikke forlade mig herefter.

Efter denne Samtale haabede Claudine at have betaget Baronens alle unyttige Forhaabninger, men heri bedrog hun sig. Han kom stedse tilbage til sine Forsøg paa at overtale hende, han nedstemte sine Fordringer saa dybt, at han endogsaa gav Afkald paa hendes Kjærlighed, og vilde noies med det Haab, at Tid og Pligt skulde forskaffe ham denne. Der var intet nogenlunde tilladeligt Middel, han lod uforsøgt; han henvendte sig til Christiane for at benytte hendes Indflydelse; men hun forstod altfor godt Claudine til at indblande sig i denne Sag, som Baronens desuden fordærvede for sig, ved at stræbe at lokke hende ved Tilbud om personlige Fordele. Lykkeligere gik det ham med Præstekonen, der i sin velmenende Godmodighed lod sig overtale til at være hans Talsmandinde hos den Elskede, hvis Fortrolighed Baronens iøvrigt paa ingen Maade havde misbrugt.

Dette Slags Forfølgelse var den stakkels Claudine yderst ubehagelig, og blev det endnu mere ved det Selskab af Herrer, som den gode Aarstid nu forsamlede paa Baronens Gaard, ham selv, i hans nuværende Stemning, til ikke liden Byrde. Disse, for det meste unge og især lystige Mennesker gik af Nysgjerrighed og Drilleri paa Spor efter Baronens meget omtalte Kjærlighedshistorie, og omsværmede den Egn, hvor de haabede at faae deres Nysgjerrighed tilfredsstillet. Uagtet Claudine, der bemærkede disse usædvanlige Vandringsmænd, skjulte sig med al Forsigtighed, hændte det sig dog, at hun en tidlig Morgenstund, da hun havde vovet sig lidt udenfor Huset, pludselig stod for et Jagtselskab, hvori hun til sin Skræk bemærkede en Bekjendt fra sin fordums Omgangskreds, der hilsende hende med for-